

消
思
元
出
な
い
が
う
ち
に

Kým
spomienky
vyblednú

Tošikazu
Kawaguči

Navštívte ďalšiu
japonskú kaviareň,
ktorá umožňuje
cestovať v čase



Ljndeni

Kým spomienky vyblednú

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tošikazu Kawaguči

Kým spomienky vyblednú – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA



思い出が
消えないうちに

Kým
spomienky
vyblednú
Tošikazu
Kawaguči

Preložil Viliam Nádaskay

Ljndeni

Toshikazu Kawaguchi: 思い出が消えないうちに

Copyright © Toshikazu Kawaguchi, 2018

Translation © Viliam Nádaskay, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Slovak translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc.,

through Interrights, Inc., Tokyo, Japan,

Gudowitz & Company Literary Agency, New York, USA

and Kristin Olson Literary Agency, s. r. o., Czech Republic.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4697-7

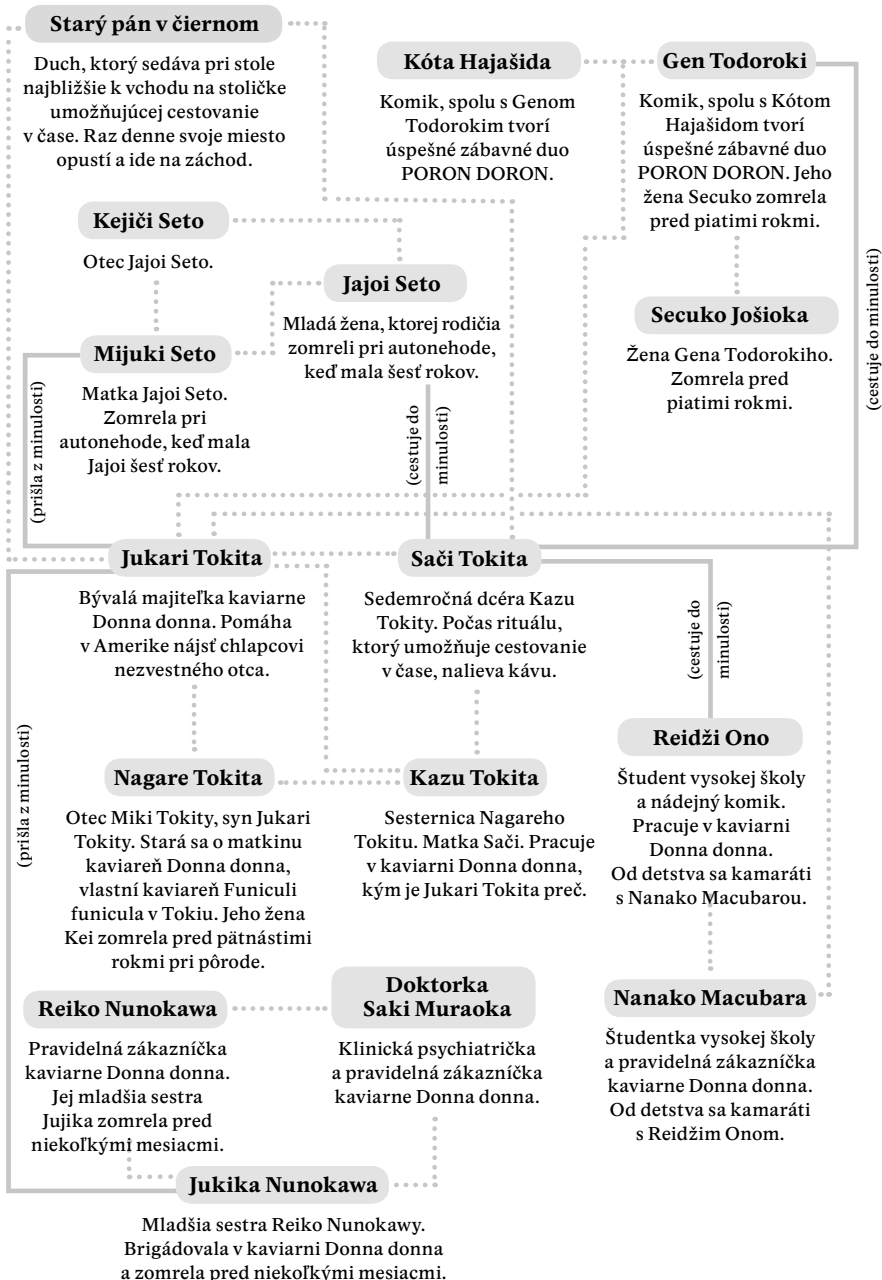
ISBN e-knihy 978-80-566-4709-7 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4710-3 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4708-0 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Ak by ste sa mohli vrátiť do minulosti,
s kým by ste sa chceli stretnúť?*

MAPA VZŤAHOV



OBSAH

Prvý příběh

Dcéra | 13

Druhý příběh

Komik | 73

Tretí příběh

Sestra | 121

Štvrtý příběh

Mladý muž | 159



PRVÝ PRÍBEH

Dcéra

„Čo robíš na Hokkaidó?“

Hlas Kei Tokity sa plechovo ozýval zo slúchadla.

„Pokož, všetko je v poriadku.“

Nagare Tokita počul hlas svojej ženy prvýkrát po štrnástich rokoch. Bol na ostrove Hokkaidó, konkrétne v meste Hakodate.

Hakodate vypĺňajú domy západného štýlu, pôvodne postavené na začiatku dvadsiateho storočia. Nachádzajú sa po celom meste a majú jedinečný architektonický štýl, spájajúci japonské prízemie a západné poschodia. Štvrť Motomači (čo v preklade znamená pôvodné mesto) na úbočí vrchu Hakodate je obľúbenou turistickou destináciou. Čaro starého mesta umocňujú populárne historické pamiatky, napríklad bývalý kultúrny dom, kvádrový elektrický stĺp z betónu (prvý v celom Japonsku) a tehlové budovy skladov v historickej zátoke.

Kei bola na opačnej strane hovoru v ďalekom Tokiu, v istej kaviarni, ktorá zákazníkom ponúkala možnosť cestovať v čase. Volala sa Funiculi funicula. Kei cestovala pätnásť rokov do budúcnosti, aby sa mohla stretnúť so svojou dcérou.

V tejto tokijskej kaviarni mala iba chvíľku, kým bude musieť dopiť chladnúcu kávu. A keďže Nagare na vzdialenom Hokkaidó na severe Japonska netušil, ako jej už stihla vychladnúť, rázne sa sústredil na to, čo bolo v tom momente najpodstatnejšie.

„Nemám čas vysvetľovať, prečo som na Hokkaidó. Prosím, počúvaj.“

Kei, samozrejme, dobre vedela, že nemá čas.

„Čo vravíš? Že nemáš čas? Ja som tá, kto nemá čas!“ Znela rozrušene.

Nagare si nevšimol jej nahnevany tón. „Je tam dievča, však? Vyzerá, že by mohlo byť na druhom stupni základnej školy, tínedžerka.“

„Čo? Dievča? Tínedžerka? Áno, je tu. Asi pred dvoma týždňami prišla z budúcnosti do kaviarne, aby sa so mnou odfotila, pamätáš sa?“

Pre Kei to boli dva týždne, hovorila však o udalostiach, čo sa pre Nagareho odohrali pred pätnástimi rokmi.

„Má veľké okrúhle oči... a na sebe rolák?“

„Áno, áno. A čo je s ňou?“

„Dobre, upokoj sa a počúvaj. Omylom si cestovala pätnásť rokov do budúcnosti.“

„Vravím ti, že ťa sotva počujem.“

Silný prúd vetra sa oprel do Nagareho, práve keď sa chystal povedať čosi dôležité. Vetrisko hučalo do slúchadla a nedalo sa vôbec dorozumieť. Čas sa krátil, Nagare sa ponáhľal.

„V každom prípade, to dievča, ktoré vidíš,“ povedal hlasnejšie.

„Čo? Čože? To dievča?“

„Je naša dcéra!“

„Čože?“

Telefón v Nagareho ruke úplne stíchol. Vtom namiesto hlasu Kei začul prostredné kyvadlové hodiny vo Funiculi funicula odbíjať to dobre známe *bim-bam*. Krátko si vzdychol a začal pokojne vysvetľovať.

„Chcela si sa dostať do čias o desať rokov dopredu, ale stala sa nejaká chyba a posunula si sa až o pätnásť rokov. Asi došlo k zámene desať rokov a pätnásť hodín za pätnásť rokov a desať hodín.“

„Hm.“

„Dozvedeli sme sa to od teba, keď si sa vrátila z budúcnosti, ale teraz sme museli odísť na Hokkaidó v istej neodkladnej záležitosti, ktorú ti momentálne nebudem vysvetľovať, lebo na to nemáme čas. To dievča pred tebou je naša dcéra.“

Nagare zo seba vysypal vysvetlenie, no nato sa zastavil.

„Nemáš veľa času, tak si našu peknú, zdravú a takmer dospelú dcéru poriadne prezri a vráť sa späť,“ povedal nežne a položil.

Nagare stál na mieste, odkiaľ dolu rovnou ulicou dovidel až na úplný koniec, kde sa rozprestieral modrý oceán a nad ním nebo prikrývajúce hakodatský prístav. Otočil sa na päte a vstúpil do kaviarne.

Cililing

Hakodate sa pýši mnohými strmými ulicami. Devätnásť z nich podľa toho dostalo aj meno, napríklad Ulica dvadsiatich chvíľ, ktorá stúpa od najstaršieho japonského elektrického stĺpa, či Ulica ôsmich práporov, ktorá sa začína pri tehlových skladoch v hakodatskej zátokke obľúbenej turistami. Potom sú tu Rybí kopec alebo Lodný kopec, ktoré stúpajú od hakodatského nábrežia. Ďalej tu nájdete Kopec mušlí a Kopec zelenej vrby, ktoré stúpajú k Jačigaširačo – hornej časti údolia. Je tu však jeden strmý kopec, ktorý na turistických mapách nenájdete. Miestni ho volajú Bezmenný. Kaviareň, v ktorej Nagare pracoval, sa nachádzala v strede Bezmenného kopca.

Kaviareň sa volala Donna donna a o jednej konkrétnej stolicike v nej kolovali čudesné chýry.

Podľa všetkého, keď ste si na tú stoličku sadli, mohli ste sa vrátiť do minulosti, do ktoréhokolvek času.

Platili pri tom však skutočne otravné a nepríjemné pravidlá:

1. Pri návrate do minulosti sa môžete stretnúť len s ľuďmi, ktorí už kaviareň navštívili.
2. Nič, čo počas návratu do minulosti urobíte, prítomnosť nezmení.
3. Na návrat do minulosti musíte sedieť iba na tej jedinej stoličke. Ak na nej niekto sedí, musíte vyčkať, kým neodíde.
4. Kým ste v minulosti, nesmiete sa z danej stoličky ani pohnúť.
5. Cesta do minulosti sa začína naliatím kávy. Do prítomnosti sa musíte vrátiť, kým vám káva vychladne.

A to ani nie sú všetky otravné pravidlá. Nech je, ako chce, dnes kaviareň opäť navštíví osoba, ktorá sa dopytala tieto chýry.

Keď sa Nagare po telefonáte vrátil dovnútra, Nanako Macubara, sediaci na barovej stoličke pri pulte, sa ho na rovinu spýtala: „Nagare, prečo si nezostal v Tokiu? Stále si myslíš, že prísť sem bol dobrý nápad?“

Nanako študovala na Hakodatskej univerzite. Vyzerala veľmi módne: mala na sebe svetlobéžový top zastrčený do voľných nohavíc, decentný mejkap, vlasy zľahka naondulované a vzadu zopnuté látkovou gumičkou.

Nanako sa dopytala, že v tokijskej kaviarni príde na návštevu z minulosti Nagareho zosnulá žena, aby sa mohla stretnúť s dcérou. Išlo o jedinečnú príležitosť, preto sa Nanako čudovala, že sa Nagare s manželkou, ktorú nevidel štrnásť rokov, zvitál radšej telefonicky ako osobne.

„Ási áno,“ odvetil Nagare neurčito, keď prešiel poza Nanako za pult. Vedľa nej sedela s knihou v ruke ospalo pôsobiaca doktorka Saki Muraoka. Pracovala na psychiatrickom odde-

lení jednej z hakodatských nemocníc. Ona aj Nanako boli v kaviarni pečené-varené.

„Nechcel si ju znovu vidieť?“

Nanako vrhla spýtavý pohľad na Nagareho, takmer dva metre vysokého obra.

„Isteže, ale musel som brať ohľad na isté fakty.“

„A to?“

„Prišla za dcérou, nie za mnou.“

„Aj tak.“

„Je to v poriadku. Uznávam, že to je nejaký ten piatok, no spomienky mám stále pomerne živé...“

Nagare tým myslel, že by spravil čokoľvek pre to, aby bol čas, ktorý spolu strávia matka s dcérou, naozaj hodnotný.

„Si veľmi láskavý, Nagare,“ povedala Nanako obdivne.

„Preboha!“ zvolal s červenými ušami.

„Nemusíš sa hanbiť.“

„To by mi ani len nenapadlo,“ odvetil a okamžite sa pred ňou skryl v kuchyni.

Vystriedala ho Kazu Tokita, čašníčka. Vyšla z kuchyne, na sebe mala bielu košeľu a béžovú volánovú sukňu a cez to prehodenú akvamarínovú zásteru. Hoci mala tridsaťsedem rokov, vďaka svojej uvoľnenosti a bezstarostnosti pôsobila mladšie.

„Na ktorej otázke práve si?“

S Kazu za pultom sa zmenila téma rozhovoru.

„Hm, otázka dvadsaťštyri,“ odpovedala Saki, sediaci vedľa Nanako. Vôbec ju nezaujímal rozhovor Nanako a Nagareho, a tak si pozorne čítala svoju knihu.

„Ach, áno,“ ozvala sa Nanako, akoby si odrazu spomenula. Hodila kradmý pohľad na knihu, ktorú držala Saki. Tá nalisovala niekoľko strán späť a začala nahlas čítať.

Čo ak zajtra nastane koniec sveta? Sto otázok

Otázka dvadsaťštyri

Existuje osoba, ktorú veľmi milujete.

Ak by mal zajtra nastať koniec sveta, čo by ste spravili?

1. Požiadali by ste túto osobu o ruku.
2. Nepožiadali by ste ju o ruku, pretože by to nemalo zmysel.

„Takže ktorá možnosť?“ Saki zdvihla zrak od knihy a zahľadela sa na Nanako.

„Teda, nie som si istá, čo by som robila.“

„No tak, ktorá?“

„A čo by si robila ty, Saki?“

„Ja? Ja by som ho požiadala o ruku.“

„Prečo?“

„Nepáči sa mi vidina, že by som pred smrťou niečo ľutovala.“

„Aha, to je celkom dobrý postreh.“

„Nanako, ty by si ho nepožiadala?“

Pod váhou otázky Nanako naklonila hlavu. „Och, ja neviem,“ povedala jemne. „Možno ak by som mala istotu, že ma miluje, spravila by som to. No ak by som nevedela, čo ku mne cíti, nespravila by som to.“

„Naozaj? Prečo nie?“

Saki akoby nedokázala prijať jej odpoveď.

„Predsa ak by som vedela, že ma miluje, nepostavila by som ho pred žiadnu dilemu, nie?“

„No to asi nie.“

„Lenže ak by na mňa takým spôsobom nikdy predtým nebol pomyslel, požiadanim o ruku by som ho tlačila k tomu, aby o mne uvažoval inak. Nechcela by som mu pridávať starosti.“

„Ach, áno, to sa naozaj stáva, hlavne s mužmi. Napríklad chlap dostane na Valentína bonboniéru od ženy, na ktorú predtým ani len nepomyslel. A potom ju nevyženie z hlavy.“

„Cítila by som sa dosť nepríjemne, ak by som niekomu spôsobila ešte aj pred koncom sveta starosti navyše. A tiež by ma nepotešilo, ak by som nedostala odpoveď. Takže hoci požiadať

niekoho o ruku môže mať zmysel, nemyslím si, že by som to urobila.“

„Myslím si, že to berieš príliš vážne, Nanako.“

„Naozaj?“

„Jednoznačne! Veď aj tak zajtra nenastane koniec sveta naozaj.“

„Áno, asi máš pravdu.“

Rozhovor sa niesol v tomto duchu, ešte než Nagare vybehol von s telefónom, a stále trval.

„A čo ty, Kazu? Čo by si spravila ty?“ Nanako sa naklonila nad pult. Aj Saki sa so záujmom pozrela na Kazu.

„Ja by som...“

Cililing

„Dobrý deň, vitajte,“ zvolala Kazu automaticky smerom k vchodu, keď začula zvonec. Okamžite nasadila čašnícky výraz. Pri tejto zmene Nanako a Saki už neočakávali odpoveď na položenú otázku. Namiesto zákazníka však vstúpilo dievčatko v svetloružových šatách.

„Som späť!“ zvolalo energicky.

Bola to Sači Tokita, Kazuina sedemročná dcéra. Na chrbte niesla ťažko pôsobiaci batoh a v dlani pohľadnicu. Poslal ju Koku Šintani, jej otec, Kazuin manžel a svetoznámy fotograf. Priženil sa do rodiny Tokitovcov a vzal si jej meno, profesionálne však pôsobil pod tým vlastným. Jeho práca zahŕňala neustále pendlovanie po svete a fotografovanie panorám, v Japonsku trávil iba niekoľko dní do roka. Šintani preto zo svojich fotografií vyrábal pohľadnice a často ich posielal Sači.

„Vitaj späť!“ privítala ju Nanako. Kazu hľadela na mladíka, ktorý vstúpil hneď za Sači.

„Dobré ráno,“ povedal istý Reidži Ono, brigádnik v kaviarni.

Reidži mal na sebe neformálne džínsy a biele tričko. Lapal po dychu, na čele sa mu leskli kvapky potu, jasné znaky toho, že sa ponáhlal hore kopcom.

„Jednoducho sme prišli presne naraz,“ vysvetlil Reidži, prečo vošiel spolu so Sači, hoci sa ho nikto nič nepýtal.

Reidži zmizol v kuchyni, bolo počuť, že sa zdraví s Nagarem. Šli sa každú chvíľu pripravovať na rušný čas obeda, ktorý mal nastať o dve hodiny.

Sači si sadla za stôl pri veľkom okne, ktoré ponúkalo úchvatný výhľad na hakodatský prístav. Stôl zjavne považovala za akúsi svoju súkromnú študovňu.

V kaviarni boli okrem Nanako a Saki aj iní zákazníci. Po starší džentlmen v čiernom obleku sedel pri stole pri vchode a žena približne v Nanakinom veku pri stole pre štyroch. Prišla hneď, ako otvorili, a odvtedy len zasnívane hľadela von oknom. Kaviareň sa otvárala pomerne skoro, o siedmej ráno, kvôli turistom mieriacim na ranné trhy.

Sači vyteperila batoh na stôl. Nečakane hlasné zuchnutie hovorilo jasne: v batohu bolo čosi ťažké.

„Čo tam máš? Zase si bola v knižnici?“

„Mhm.“

Nanako sa posadila oproti Sači.

„Vidím, že máš rada knihy.“

„Uhm.“

Nanako vedela, že ak nie je školský deň, Sači si pôjde neomylnne hneď ráno do knižnice napožičiavať nejaké knihy. Dnes jej základná škola oslavovala výročie založenia, žiaci dostali voľno. Sači si nadšene rozkladala knihy po stole.

„Čo tak rada čítaš?“

„No tak, aj ja to chcem vedieť! Aké knižky máš rada, Sači?“

Doktorka Saki Muraoka zliezla z barovej stoličky a prišla k nim.

„Čo si si vzala? Čo si si vzala?“

Nanako sa načiahla a zobrala jednu knihu do ruky.

„*Vzťahy komplexných a celých čísel.*“

Aj Saki vzala do ruky jednu knihu.

„*Apokalypsa konečného vesmíru.*“

„Súčasná kvantová mechanika a najužitočnejšie spôsoby stravovania.“

Nanako a Saki sa striedali v čítaní názvov.

„Problémy klasicistického umenia v podaní Picassa.“

„Spirituálny rozmer afrických textílií.“

S každou knihou, ktorú vzali do rúk, sa im z tváří vytrácal život. Názvy kníh ich mimoriadne prekvapili. Na stole ležali ďalšie, no po žiadnej sa už nenačiahli.

„Nuž, to si si nabalila riadne náročnú literatúru!“ poznamenala Nanako s vykrivenou tvárou.

„Náročnú? Naozaj?“ Sači neisto naklonila hlavu.

„Sači, drahá, ak rozumieš týmto knihám, myslím, že by sme ťa mali radšej volať doktorka Sači!“ Saki si vzdychla pri pohľade na *Spirituálny rozmer afrických textílií*. Kniha mala podobný ráz ako medicínska literatúra, ktorú by čítal niekto ako Saki, klinická psychiatrička.

„Samozrejme, že im nerozumie. Rada si ich prezerá, príde jej to zaujímavé,“ ozvala sa Kazu spoza pultu, akoby chcela obe upokojiť.

„Aj tak... Sila.“

„Hej... Fíha.“

Obe tým chceli povedať, že sedemročné dievčatá si nezvyknú vyberať takéto knihy.

Nanako sa vrátila k pultu, vzala do rúk knihu, ktorú čítala Saki, a dala sa do listovania.

„Toto je kniha pre mňa.“

To znamenalo, že nemala malé písmená tesne natlačené do blokov, ale len niekoľko riadkov na strane.

„Čo to čítaš?“

Kniha očividne zaujala aj Sači.

„Chceš sa pozrieť?“

Nanako jej podala knihu.

Čo ak zajtra nastane koniec sveta? Sto otázok

Sači nahlas prečítala názov a oči sa jej rozšírili od vzrušenia.

„To znie mega zaujímavo!“

„Chceš si to skúsiť?“

Knihu do kaviarne priniesla Nanako a tešilo ju, že sa o ňu Sači tak zaujímala.

„Jasné!“ odpovedala Sači s úsmevom. „Najlepšie bude začať prvou otázkou. Poďme na to.“

„Dobrý nápad,“ povedala Nanako. Nalistovala prvú stranu a prečítala otázku.

„Otázka jeden.

Stojíte pred miestnosťou, do ktorej môže vstúpiť iba jedna osoba. Ak vstúpite, zachráni vás pred koncom sveta.

Ak by mal zajtra nastať koniec sveta, čo by ste spravili?

1. Vstúpite do miestnosti.

2. Nevstúpite do miestnosti.

No, čo si vyberieš?“ Nanakin výrazný hlas sa dobre niesol priestorom.

„Hmmm.“

Sači sa zamračila. Nanako aj Saki usmiate sledovali, ako tuho a vážne Sači rozmyšľala nad položenou otázkou. Úsmevy azda spôsobila úlava, že predsa len pred nimi sedí obyčajné sedemročné dievča.

„Je to pre teba príliš ťažká otázka, Sači?“ spýtala sa Nanako a uprene jej hľadela do tváre.

„Nevstúpila by som do miestnosti,“ vyhlásila napokon Sači sebaisto.

„Naozaj?“ Nanako vyzerala, že ju jej neoblomné sebavedomie vykoľajilo. Nanako by vstúpila do miestnosti, rovnako aj vedľa stojaca Saki. Kazu spoza pultu načúvala ich rozhovoru so stoickým výrazom na tvári.

„Prečo by si nevstúpila?“ spýtala sa Nanako. Zjavne ju ohromilo, že sedemročné dievča by si zvolilo nevstúpiť do miestnosti.

Sači napohľad akoby netušila, ako veľmi zaskočila Nanako a Saki. Vzpriamila sa a neuveriteľným spôsobom objasnila svoj dôvod.

„Žiť osamote je vlastne to isté ako zomrieť osamote, nemyslíte?“

„...“

Odpoveď obe ženy umlčala. Nanako od úžasu spadla sánka.

„Sači, odpovedala si lepšie ako ja!“ povedala Saki a uklonila sa. Musela s rešpektom uznať, že samej by jej taká odpoveď ne-
napadla. Nanako a Saki sa pozreli jedna na druhú a pomysleli si to isté: *Takže dievča zrejme predsa len rozumie všetkým tým knihám!*

„Aha, vidím, že zas ste pri tom,“ poznamenal Reidži, keď sa vynoril z kuchyne, tentoraz v zástere. „Tá kniha je teraz dosť populárna.“

„No tak to musí byť skutočne populárna, keď ju pozná dokonca aj Reidži!“ vyhlásila Saki.

„Čo chceš povedať tým dokonca?“

„Iba toľko, že na mňa nepôsobíš ako knihomoľ.“

„Pche! Len aby si vedela, tuto slečinke som ju požičal ja.“

Za bežných okolností by bolo neslušné nazvať Nanako „slečinkou“, najmä keď sedela priamo pred nimi. Reidži však s Nanako vyrastal a teraz študovali na rovnakej univerzite, takže občas nemal zábrany a dobiedzal do nej.

„Ale naozaj?“

„Áno, Reidži vrel, že je to zaujímavé čítanie a požičal mi ju. Je veľmi populárna v kampuse.“

„Znie dosť populárne.“

Doktorka Saki Muraoka otrčila dlaň, gestom naznačila *podaj mi ju* a Nanako jej ju posunula.

„Kadekto ju teraz číta.“

„Áno, hm, celkom rozumiem prečo.“

Saki dávalo zmysel, že je kniha taká vychytená. Tiež sa do nej ponorila, kým Nagare nevybehol von telefonovať. A pred chvíľou kniha strhla aj sedemročnú Sači. Keď si v nej ďalej listovala, pomyslela si, že sa z nej zrejme stane bestseller v celej krajine.

„Zaujímavé,“ povedala obdivne.

„Vďaka, bolo to lahodné,“ povedala žena, ktorá v kaviarni sedela od otvorenia, a vstala od stola. Reidži pobehol k pokladnici.

„Ladový čaj a koláčiky, však? Sedemsto osemdesiat jenov, prosím,“ povedal, keď skontroloval účet.

Žena bez odpovede vytiahla peňaženku z kabelky. Pritom jej bez toho, aby si to všimla ona alebo ktokoľvek iný, vypadla na zem fotografia.

„Nech sa páči,“ podala mu tisícjenovú bankovku.

„Tisíc jenov...“ Tlačidlá na pokladnici pípali, ako do nich Reidži ťukal. Zásuvka sa vysunula s mechanickým žuchnutím a on z nej bezmyšlienkovito povyberal drobné spôsobom, ktorý naznačoval, že tak urobil už mnohokrát predtým. „Dvesto dvadsať jenov naspäť.“

Bez slova si vzala drobné z Reidžiho nastavenej dlane a vykročila k dverám, šomrajúc si akoby pre seba: „To dievčatko má pravdu. Radšej smrť ako osamelý život.“

Cililing

„Ďakujeme... za... návštevu...“

Reidži svoju frázu nepovedal tak jasne a veselo ako inokedy.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Saki, keď sa Reidži vrátil k pokladnici s naklonenou hlavou.

„Ále, to len... Radšej smrť!“

„Čože?“ zjačala Nanako prekvapene.

„Ale nie, nie! To tá žena, povedala, že radšej smrť ako osamelý život,“ dodal rýchlo Reidži.

„Prestaň ma strašiť!“ povedala Nanako a plesla Reidžiho po chrbte, keď šiel okolo nej.

„Aj tak...“ povedala zmätená Saki smerom ku Kazu. Napokon, takú poznámku neradne ignorovať.

Kazu uprene sledovala vchod. „Áno... veľmi čudné,“ odpovedala.

Na chvíľu sa zdalo, že sa zastavil čas.

„Čo je tam ďalšie?“ spýtala sa Sači, čím všetkých vrátila späť do reality. Prosebné na nich hľadela, aby pokračovali v *Sto otázkach*. Saki sa však pozrela na kyvadlové hodiny, vstala a povedala: „Och, to už je toľko hodín...“

Bolo pol jedenástej.

V kaviarni boli troje veľké kyvadlové hodiny, vysoké od podlahy až po strop. Prvé stáli pri vchode, druhé v strede kaviarne a tretie pri veľkom okne s výhľadom na hakodatský prístav. Saki čas skontrolovala na tých prostredných. Na hodinách pri vchode šli ručičky prirýchlo, na tých pri okne zas príliš pomaly.

„Čas ísť do práce?“

„Áno,“ prikývla Saki a povytahovala mince z peňaženky, akoby sa nikam neponáhľala. Bývala pri kaviarni, čo by kameňom dohodil. Zvykla si skočiť na kávu, než pôjde do práce.

„A čo ďalšia otázka, doktorka Saki?“

„Pozrieme sa na ňu neskôr, dobre?“ povedala Saki s úsmevom a na pult položila tristo osemdesiat jenov.

Keď Kazu videla, ako zachmúrene sa Sači tvári, povedala: „Prečo si nejdeš čítať všetky tie požičané knižky?“

„Oukej.“

Sači sa okamžite rozžiarila. Knihy čítala tak, že si ich naozaj otvorila niekoľko naraz a čítala ich popri sebe. Zachmúrene sa tvárila asi preto, že si prvýkrát čítala s niekým spoločne. Bavilo ju to. Rýchlo ju však prešla zlá nálada, keď Kazu navrhla, aby si šla čítať nové knihy. Bola to ďalšia príležitosť venovať sa svojmu obľúbenému koníčku.

Zodvihla jednu z kníh rozhádzaných po stole, usalašila sa na stoličke a okamžite sa v tichosti pustila do čítania.

„Ako tá len miluje knihy,“ poznamenala Nanako s trochou závidi. Odjakživa jej totiž robilo problém čítať náročné knihy.

„Uvidíme sa neskôr. Ahojte,“ kývla Saki na rozlúčku.

„Vďaka!“ zvolal Reidži svojim obvyklým rozjareným tónom. Bol to veľký rozdiel oproti tomu, ako znel, keď ho odchádzajúca žena znepokojila svojimi slovami.

Saki sa odrazu otočila vo dverách a povedala Kazu:
„Ak sa Reiko zastaví, zistíš, prosím, ako sa má?“
„Jasné,“ prikývla Kazu a odpratala Sakinu šálku.
„Čo sa stalo s Reiko?“ spytovala sa Nanako.
„Ále, kadečo,“ odvetila Saki rýchlo, ako sa ponáhľala preč.

Cililing

„Saki! Počkaj!“ zavolala za ňou Nanako, keď si všimla fotografiu na podlahe pri dverách. No Saki ju už nepočula a svižne odkráčala. Nanako vstala, prebehla k pokladnici a zdvihla fotografiu zo zeme, chcela dobehnúť Saki a vrátiť jej ju. Vtom sa zapozerala na fotografiu a zmätene naklonila hlavu.

„Čo...? Kazu, toto...“ Nenáhlila sa za Saki a ukázala fotografiu Kazu. „Myslela som si, že ju vytratila Saki, ale zrejme nebude jej...“

Na fotografii nebola Saki, ale mladá žena, muž v podobnom veku a novorodenec. Žena držala v rukách bábätko. A bola tam ešte jedna osoba: Jukari Tokita.

Jukari vlastnila kaviareň. Nagare, ktorý tam teraz pracoval, bol jej syn, a Kazuina matka, Kaname Tokita, bola jej mladšia sestra. Jukari bola bezstarostná a spontánna žena, robila, čo sa jej zachcelo. Bola pravým opakom seriózneho Nagareho, ktorý vďaka silnému zmyslu pre zodpovednosť vždy uprednostnil druhých. Pred dvoma mesiacmi navštívil kaviareň istý chlapec z Ameriky. Jukari tam s ním odcestovala, aby mu pomohla nájsť nezvestného otca.

Keď majiteľka kaviarne odišla, starosť o ňu mohla pripadnúť jedine Reidžimu, hoci tam za normálnych okolností vypomáhal iba z času na čas. Jukari plánovala kaviareň zatvoriť na dlhší čas, kým sa nevráti. Reidžiho pritom mienila naďalej platiť, a preto si myslela, že zatvorená kaviareň im bude obom vyhovovať. Reidži však nezniesol pomyslenie, že by ju len tak vyciciaval.

V tom čase Reidži práve plánoval cestu do Tokia. Zastavil sa v kaviarni Funiculi funicula požiadať Nagareho, ktorý ju

viedol, či by dokázal nejako pomôcť udržať hakodatskú kaviareň otvorenú. Nagare cítil istú zodpovednosť za matkinu prelietavú a impulzívnu povahu, a tak súhlasil, že sa o kaviareň postará. Toto všetko v skratke predchádzalo Nagareho príchodu do Hakodate, pričom v tokijskej kaviarni zanechal osamote svoju dcéru Miki.

V skutočnosti to však nebolo také jednoduché. Samotný Nagareho príchod nevyriešil všetky problémy. Tak ako vo Funiculi funicula, aj v kaviarni Donna donna sa nachádzala stolička, ktorá umožňovala cestovanie v čase, blízko vchodu a obsadená postarším džentlmenom v čiernom.

Avšak káva, ktorú pripravoval Nagare, žiadneho zákazníka nedokázala poslať do minulosti. Cestovať v čase sa dalo, iba ak kávu naliala minimálne sedemročná osoba ženského pohlavia z rodu Tokita. V tej chvíli boli také štyri: Jukari, Kazu, Nagareho dcéra Miki, ktorá ostala v Tokiu, a Kazuina dcéra Sači. Ak má však žena z rodu Tokita dcéru, túto schopnosť jej posunie a sama o ňu príde.

Jukari odišla do Ameriky, Kazu schopnosť stratila v prospech Sači, Nagareho dcéra zostala v Tokiu a očakávala matkinu návštevu z minulosti. To znamenalo, že iba Sači by mohla nalievať kávu v hakodatskej kaviarni.

Keďže Sači mala iba sedem rokov, nemohla len tak odísť od matky. Kazu povedala Nagaremu, že by jej neprekážalo, ak by do Hakodate šla iba ona so Sači. No Nagare s tým jednoducho nemohol súhlasiť. Cítil istý záväzok konať, keď už sa jeho matka sa zachovala tak bezohľadne. A Miki neprekážalo, že otec na nejaký čas odíde.

„Žiaden problém, Fumiko a Goro sa ponúkli, že mi pomôžu. Napokon, bude to len dovtedy, kým sa nevráti starká Jukari, však? Zvládnem to aj sama.“

Požehnanie od Miki rozhodlo a vyriešilo dilemu. Sači sa z cesty nesmierne tešila a Kazu rozhodla, že ju prihlásia na novú školu, pretože ich pobyt sa mohol predĺžiť na neurčito.

Tokijskú kaviareň mali teda viesť Fumiko a Goro, už viac ako desať rokov pravidelní zákazníci, a Nagare, Kazu a Sači vycestovali do Hakodate. Jediná nevyriešená otázka bola, kedy sa vráti Jukari.

A teraz sa na ňu všetci dívali na fotografii.

„Aká je Jukari mladá. Pozri, aká je nádherná! Tá fotka musí mať desať rokov.“ Nanako si, prirodzene, predstavovala Jukarinu tvár, ako vyzerala pred odchodom do Ameriky. S neskrývaným úžasom hľadela na fotografiu Jukari v dávnej mladosti. „Určite patrí tej mladej žene, čo tu sedela od rána.“

Kazu prikývla. Zjavne uvažovala rovnako.

„Kazu, pozri. Vzadu je čosi napísané.“

„27. 8. 2030, 20.31...? To je predsa dnes!“

Jukarin vzhľad napovedal, že fotografia musí byť stará. No dátum napísaný na zadnej strane bol bezpochyby dnešný.

Ešte čudnejší bol nápis za týmito číslicami.

Som veľmi rada, že sme sa stretli.

Nanako zmätene naklonila hlavu. Kazu, ktorá stála vedľa nej, si pomyslela: *To je dnes...*



V tú noc...

Pred záverečnou neboli v kaviarni Donna donna žiadni zákazníci okrem postaršieho džentlmena v čiernom, ktorý sedel pri stole najbližšie k vchodu, a okrem Sači zahĺbenej do čítania kníh pri pulte.

„Čas vziať pútač dovnútra,“ navrhol Reidži Kazu, keď naposledy pretrel všetky stoly.

„Áno, dobrý nápad.“

Bolo pol ôsmej a vonku panovala úplná tma. Reidži vyšiel von po pútač, na čo zvonec tlmene zacinkal.

Bežne zatvárali o šiestej, zákazníci totiž po zotmení málokedy chodili hore kopcom. Počas letnej sezóny sa však ka-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kým spomienky vyblednú.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.